N°. 1848. № 144.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 'sweeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaturdag en Zondag, is ƒ5 in de drie maanden.

WOENSDAG 12 JULI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, ƒ1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Weenen, 6 *juli*. De *Wiener Ztg.* bevat een uitvoerig relaas van de aankomst alhier en ontvangst van de deputatie, die door de Nationale Vergadering te Frankfort benoemd en afgezonden is, om aan den Aartshertog *Johann* zijne benoeming tot rijksbestuurder mede te deelen. Gisteren vervoegde zich deze deputatie bij den Aartshertog in zijne vertrekken, terwijl hij omgeven was door al zijne ministers en de gezanten van al de Duitsche Staten. Nadat de baron *Andrian* eerst het woord gevoerd en de heer *Jucho* het adres der Nationale Vergadering voorgelezen had, gaf de heer *Heckscher* den wensch te kennen, dat de Aartshertog deze benoeming mogt aannemen. De Aartshertog antwoordde, dat hij zich ten hoogste gevleid en vereerd gevoelde door de op hem gevallene keuze, en dat hij de verwachtingen, die men hierbij van hem gekoesterd heeft, zoude trachten te vervullen, waartoe hij echter de medewerking van alle vrienden des Duitschen vaderlands inriep, en tot eensgezindheid en wederzijdsche gematigdheid aanmaande. Ten slotte gaf de Aartshertog te kennen, dat hij nog niet in staat was het tijdstip te bepalen, waarop hij het rijksbestuur zoude kunnen aanvaarden: maar dat hij zich onverwijld met den Keizer zou beraden over de wijze, hoe de pligten der nieuwe waardigheid met het door hem geschonken vertrouwen te vereenigen waren.

Nadat nog de baron *von Andrian* voor dit antwoord bedankt had, trad de Aartshertog-rijksbestuurder aan de hand der Gedeputeerden op het groote balkon en sprak eenige hartelijke woorden tot de vergaderde menigte. Het kanongebulder verkondigde luide de heugelijke tijding van de aanneming des Aartshertogs en de muzijk deed de nationale liederen hooren. Gedurende dien tijd ontving de rijksbestuurder de gelukwenschen van het *corps diplomatique*, van de ministers, van de nationale garde enz.

FRANKRIJK.

Parijs, 8 *juni*. Men had verhaald, dat bij de insurgenten vele geweren van Engelsch maaksel gevonden waren; er is eene commissie van drie officieren der artillerie benoemd om de bedoelde wapenen te onderzoeken en uit het rapport dezer commissie blijkt, dat die bewering geheel uit de lucht gegrepen was.

— Men verzekert, dat verscheidene bewoners der straat *Louis le Grand*, nabij en op den hoek van den boulevard, bij de politie hebben aangegeven, dat zij des nachts in hunne kelders een dof geluid hooren, als of daar in de nabijheid bedektelijk eene mijn gegraven werd. Deze aangifte, hoewel zeer onbepaald en weinig zonder grond, heeft toch de uiterste aandacht der politie gewekt.

— Generaal *Duvivier* is in den afgeloopen nacht overleden; hij is de vijfde generaal, die ten gevolge der juni-gebeurtenissen het leven heeft verloren. In der grootste veldslagen van de eerste republiek en het keizerrijk, de bloedige slag aan de Moskowa [illegible], zag zoovele generaals vallen als [illegible]d. Want buiten de vijf overledenen [illegible] zes gekwetst; dus in het geheel elf generaals [illegible] de kogels der opstandelingen zijn getroffen.

— Gisteren heeft de heer *Jules Favre* aan de Nationale Vergadering het voorstel aangeboden, om alle roerende en onroerende goederen van den exkoning *Lodewijk Philips* tot staatsdomein te verklaren, en dat de Prinsen van het Huis van *Orleans*, eigenaars zijnde van op het grondgebied der republiek liggende onroerende goederen, gehouden zullen zijn om die binnen zes maanden te verkoopen, welk verkoop vergezeld gaval die onroerende goederen door de administratie der domeinen verkocht zullen worden. Dit voorstel is naar het committé van financiën verzonden.

— Gisteren is bij de commissie van onderzoek, welke de Nationale Vergadering benoemd heeft om de oorzaken van den opstand van juni na te sporen, eene hoogst gewigtige verklaring afgelegd door den heer *Arago*, minister van de Voormalige Uitvoerende Commissie. Reeds herhaalde malen was de heer *Arago* te midden van deze Commissie van Onderzoek verschenen, en toen hij de eerste maal door den heer *Odilon Barrot*, president der commissie, dringend ondervraagd was, had de heer *Arago* gezegd, dat een van de voornaamste schuldigen een magistraat was, en tevens strekte hij de hand uit en wees op een onbezetten zetel van de tafel, waarom de commissie zat. Deze zetel behoorde aan den heer *Landrin*, lid der commissie, maar die afwezig was. Gisteren verscheen de heer *Arago* wederom voor de commissie en werd hij op nieuw verzocht den persoon te noemen, welken hij bedoelde en de overigen, tegen welke hij vermoedens voedde. De heer *Arago* verklaarde toen, als zijns ondanks, dat hij afdoende redenen had om de HH. *Portalis*, *Landrin* en *Jules Favre* als de drie voornaamste bewerkers van den opstand te beschouwen, en dat zij, door middel van ondergeschikte personen, de oproerigste clubsen hadden bestuurd.

Men herinnert zich, dat reeds daags na den 15 mei de leden van de Uitvoerende Commissie gepoogd hebben soortgelijke vermoedens tegen de heeren *Portalis* en *Landrin* te doen ontstaan. Destijds echter schenen deze vermoedens al te ongerijmd. Men zegt, dat ook de heeren *Lamartine* en *Ledru-Rollin*, hoewel minder uitdrukkelijk, dergelijke aanduidingen betreffende de heeren *Portalis*, *Landrin* en *Jules Favre* hebben gegeven. De heer *Arago* moet overigens nog andere personen beschuldigd hebben. Zonder met name den generaal *Cavaignac* te beschuldigen, heeft hij hevig geklaagd over het ministerie van oorlog. Een uitgemaakt feit is het, dat den 22sten juni twee regimenten uit Parijs, waar zij gekazerneerd waren, zijn verwijderd geworden, het eene naar Amiëns, het andere naar Soissons, zonder dat hiervoor eene voldoende reden bestond. De Generaal *Cavaignac*, destijds minister van Oorlog, wist niets van dit vertrek. In het oogenblik des gevaars vernam hij dit vertrek en de generaal, wanende dat er nog meer troepen vertrokken waren, heeft een oogenblik bijna gewanhoopt aan de mogelijkheid, om stand te houden. Hij was bedacht om Parijs te verlaten en den zetel van de Nationale Vergadering naar Versailles over te brengen. Zelfs moet dit voornemen reeds een begin van uitvoering gehad hebben, doch gelukkig bleek het weldra, dat de zaken niet zoo hopeloos waren, en men hervatte moed.

Zoo als reeds gemeld is, heeft men een van de hoofdbeambten bij het ministerie van oorlog, den heer *Constantin*, gearresteerd, die beschuldigd wordt het vertrek der bovengemelde troepen te weeg gebragt te hebben. Ook is er verdenking ontstaan tegen den heer *Charras*, en ook tegen den heer *Flocon*, den vader, directeur van de telegraaf te Parijs.

— De *Gazette des Tribunaux* geeft eenige bijzonderheden omtrent de oorzaken van de arrestatie van den eskadrons-chef *Constantin*. Volgens dat blad zouden verscheidene personen verklaard hebben, dat zij den kommandant *Constantin* den 24sten en 25sten een levendig deel hadden zien nemen aan den opstand, gekleed als een arbeidsman met een pet op. Ook verzekerde men, dat deze officier, die tot het ministerie van Oorlog behoorde, te midden van de opstandelingen, hevige uitdrukkingen gebezigd had tegen den generaal, het hoofd van het Uitvoerend Bewind. De heer *Constantin* was na de omwenteling van februari door den generaal *Subervic*, minister van Oorlog, tot chef van zijn kabinet benoemd en was door de kiezers van de voorstad St. Antoine tot vertegenwoordiger verkozen.

Op bevel van de commissie van onderzoek zijn al de dossiers betreffende de personen, tegen welke de heer *Constantin* de instructie begonnen had, naar de Nationale Vergadering overgebragt.

Overigens verhaalde men, dat het volgende incident aanleiding gegeven heeft tot de arrestatie van den heer *Constantin*. Laatstleden donderdag verscheen een beschuldigde voor de commissie van instructie, en werd door den heer *Constantin* met zijne gewone ruwheid ondervraagd. De beschuldigde werd kregel en riep eensklaps uit: »Hoe, zijt gij het? Gij moest immers minister van Oorlog worden, ingeval de opstand de overhand behield.”

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, 9 *juli*. In de zitting van gisteren waren ter vergadering der Provinciale staten tegenwoordig 68 leden. De voorzitter berigt dat de rapporten zijn ingekomen betrekkelijk de oever-bezinking te Stellendam; betrekkelijk het reglement voor Schieland en met betrekking tot het adres van twee ingezetenen van Lekkerkerk, die aan de orde worden gesteld, na het overige aan de orde gestelde.

De voorzitter deelt verder mede, dat is ontvangen een brief van heer *van der Heim van Duivendijke*, die door den griffier wordt gelezen en waarbij die heer, onder dankbetuiging voor de eer hem bewezen, door de op hem uitbragte keuze, verklaart de betrekking van lid van de Tweede Kamer niet te kunnen aannemen; dat eensdeels, toch het onderzoek van het ontwerp der grondwet in de sectiën reeds afgeloopen zijnde, er weinig middelen overblijven om zijne zienswijze tegen die van de overige leden van de Kamer, nadat die door de behandeling der zaken in de sectiën gevestigd is, over te stellen en te doen ingang vinden, terwijl hij het zou betreuren lid te zijn geweest van eene vergadering, die bij aanneming van de ontwerp-grondwet, een staat van zaken zal vestigen, tegen zijne bekende beginselen strijdende en waaraan in de naburige rijken, zijns inziens, de schokken en verwarde omstandigheden te wijten zijn, enz. enz. Er ontstaat eenige discussie over de vraag, wanneer zal overgegaan worden tot het benoemen van een nieuw lid, in plaats van den heer *van der Heim*, en wordt bij meerderheid besloten die keuze dadelijk te doen plaats hebben, tegen 20 stemmen, die voor de verdaging waren.

Alvorens over te gaan tot de stemming, verklaart de heer *van Zuylen van Nyevelt*, dat hij, die als vroeger ambtgenoot van den minister *van der Heim* en, met dien afgetreden, zou kunnen gerekend worden eenstemmig te denken met dezen, de beschouwingen van dien heer, vervat in de zoo even gelezen missive, geenszins deelt. (*N. R. C.*)

— Men merkt op de schijf der zon een aantal vlekken op, veel aanzienlijker dan men ooit te voren heeft waargenomen. Deze vlekken zijn ten getale van meer dan 30 en vormen eene smalle reep, zigtbaar voor het bloote oog, van den oostelijken kant tot het middenpunt van het gestarnte. De gansche lengte wordt geschat op ongeveer 200,000 kilometers of 5½ maal den omtrek der aarde. De breedte is op onderscheidene plaatsen 26,664 kilometers, maar dit variëert zeer. De lengte van de digtste vlek kan geschat worden op 127,000 kilometers.

(Men zal zich herinneren dat sommige natuurkundigen beweren, dat dergelijke vlekken eenen grooten invloed hebben op de vrugtbaarheid en den toestand der atmospheer.)

† *Herwen*, 4 *juli*. De volgende petitie is uit deze gemeente opgezonden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

»EDEL MOGENDE HEEREN!

»Lang hebben de ondergeteekenden geaarzeld, eer zij gebruik maakten van het regt, hun bij art. 159 der grondwet toegekend; steeds vleiden zij zich met de hoop, dat de regering, ingelicht en voorgegaan door de bij besluit van 17 maart ll. benoemde staatscommissie, hare ontwerpen tot herziening der grondwet overeenkomstig met de verlangens en de behoeften der natie zoude hebben ingerigt. Thans echter nu aan deze behoeften door de aan U Edel Mogenden in de zitting van 20 juni ingediende ontwerpen slechts ten deele voldaan is, zouden zij meenen zich zedelijk medepligtig te maken aan de rampen, waarmede een langer verwijl der regering in deze Nederland bedreigt, in hunnen pligt als staatsburgers te kort te doen, zoo zij U Edel Mogenden niet met hunne wenschen bekend maakten. De adressanten — zij gevoelen et behoefte aan, om op den voorgrond te stellen — zijn voor alles warme vrien-

den eener door vertegenwoordigende instellingen getemperde monarchie, omdat geen andere regeringsvorm zoo vele waarborgen van orde en rust met eene gepaste vrijheid schijnt te vereenigen, als deze. Maar, Edel Mogende Heeren! zal de constitutioneele monarchie werkelijk tot dit resultaat leiden; zal zij niet vele der nadeelen zonder de voordeelen eener eenhoofdige regering opleveren, dan dient de staatsregeling voldoende waarborgen te bevatten, ten einde de individuële vrijheid slechts in zoo verre worde beperkt, als gevorderd wordt, om de regten der maatschappij en der enkele burgers ongeschonden te bewaren; — dan moet elk staatsburger zonder onderscheid van geboorte, stand of godsdienst, zich zoowel op het intellectuële als materiële gebied ongehinderd kunnen bewegen, zonder bij elke schrede door finale maatregelen en beperkende wetten van allerlei aard belemmerd te worden; — dan dient men zich ten doel te stellen, alle nuttelooze raderwerken uit onze staatsmachine weg te ruimen, en de huishouding van staat zoo eenvoudig en min kostbaar mogelijk in te rigten; — dan behooren de staatsinkomsten, naar evenredigheid van vermogen en inkomsten, slechts door hen te worden opgebragt, die een onmiddellijk belang bij het behoud van den staat hebben, met volkomene uitsluiting der behoeftige klasse, — en ten einde al deze waarborgen te verzekeren, moet boven alles de vertegenwoordiging eene *waarheid* zijn, niet het uitvloeisel eener beperkte klasse van ingezetenen, maar van allen, die, uit welken hoofde dan ook, geacht kunnen worden, genoegzame geschiktheid tot het doen eener goede keus te bezitten.

»De ondergeteekenden, Edel Mogende Heeren! hebben het grondwetsontwerp der regering aan deze beginselen getoetst, en met innig leedwezen moeten zij betuigen, niet al de boven bedoelde waarborgen daarin genoegzaam ontwikkeld te hebben aangetroffen. Het zij den adressanten vergund U Edel Mogenden met gepasten eerbied de gronden voor deze hunne overtuiging voor te dragen.

»Bij art. 1 van het ontwerp der regering, blijft de tegenwoordige verdeeling des rijks behouden: wel is waar, bepaalt het volgende artikel, dat de provinciën kan vereenigen en hare grensscheiding veranderen; maar, Edel Mogende Heeren! zonder eene meer stellige bepaling dienaangaande is het te vreezen, dat wij nog eene reeks van jaren de tegenwoordige gebrekkige, onevenredige en tot vele uitgaven aanleiding gevende verdeeling zullen behouden. Intusschen zijn weinige verbeteringen van hooger belang, dan eene verdeeling des rijks in een klein aantal, zoo veel mogelijk even bevolkte gewesten, zoo wel om daardoor het bestuur te vereenvoudigen, als om een einde te maken aan het rampzalige provincialismus.

»De adressanten meenen daarom U Edel Mogenden in bedenking te moeten geven, art. 1 te doen vervangen door de bepaling, dat *het grondgebied des rijks in Europa bij de wet in hoogstens vijf gewesten van nagenoeg gelijke bevolking verdeeld worde*, — en in de additionneele artikelen deze wet te begrijpen onder die, welke in de eerste zitting der Staten-Generaal na de afkondiging der veranderingen in de grondwet moeten worden voorgedragen.

»In de tweede plaats, Edel Mogende Heeren! eischt de abnormale toestand van Limburg dringend verandering. Vurig zouden de ondergeteekenden wenschen met hunne Limburgsche broeders verbonden te blijven, doch deze begeerte maakt hen niet blind voor de gevaren, waarmede het vaderland bedreigd wordt, wanneer de halfslachtige toestand van Limburg blijft voortduren. Dat het daarom U Edel Mogenden behage, de regering uit te noodigen, al hare pogingen aan te wenden, ten einde *de banden, die het hertogdom Limburg aan Duitschland hechten, worden losgemaakt*, — of dit niet verkregen kunnende worden, *genoemd hertogdom geheel van Nederland te scheiden*.

»Teregt bepaalt art. 8 van het ontwerp, dat niemand voorafgaand verlof noodig heeft, om door de drukpers gedachten of gevoelens te openbaren. Zullen deze woorden echter waarheid bevatten; zal het in de toekomst niet mogelijk zijn de drukpers meer te belemmeren, dan de strengste censuur zoude kunnen doen, ja haar tot volslagene werkeloosheid te veroordeelen, dan is het noodzakelijk, er de bepaling bij te voegen, *dat de voortbrengselen der drukpers nooit aan eenig zegelregt of eenige belasting hoegenaamd zullen kunnen onderworpen worden.*

»Art. 10 van het ontwerp der commissie van 17 maart schonk der natie het vooruitzigt op een haar steeds betwist, hoog door haar gewaardeerd regt — *dat van vereeniging*. Het regerinsontwerp stelt alles op losse schroeven, en laat de beperking van genoemd regt weder geheel aan den gewonen wetgever over; waarom de ondergeteekenden het wenschelijk achten *tot de redactie der commissie terug te keeren*.

»Art. 28 der thans vigerende grondwet verbiedt den Koning het dragen van elke vreemde kroon; bij het 26ste art. van het ontwerp der regering wordt hierop eene uitzondering gemaakt ten opzigte der groothertogelijke kroon van Luxemburg. Intusschen is het den Nederlanderen ontgaan, hoe deze dubbele betrekking des Konings meermalen aanleiding gaf tot verwikkelingen, waarbij niet altijd de eer des Nederlandschen naams en de belangen des vaderlands in het oog werden gehouden; redenen voor adressanten, om te wenschen, *dat art. 28 der tegenwoordige grondwet gehandhaafd worde*.

»In het eerste hoofdstuk, tweede afdeeling der concept-grondwet worden de bepalingen der tegenwoordige grondwet over het inkomen der kroon, ten minste, wat den zin betreft, onveranderd wedergevonden. De ondergeteekenden houden zich echter overtuigd, dat het geëerbiedigde hoofd van den Staat, door UEdel Mogenden omtrent het verlangen der natie ingelicht, even als de Prins *van Oranje* de dankbaarheid des volks boven zulk een aanzienlijk inkomen zal verkiezen, en niet zal aarzelen, een groot gedeelte daarvan ten offer te brengen.

»Zonder tegenspraak is het verklaren van oorlog eene der gewigtigste regeringshandelingen, waarvan het bestaan of de welvaart des vaderlands gedurende eeuwen afhankelijk kan zijn. Het wekte daarom eenigzins de bevreemding der adressanten op, deze zwaarwigtige magt aan den Koning te zien opgedragen, zonder medewerking der vertegenwoordiging, welke bij zoovele punten van ondergeschikt belang gevorderd wordt. Het is waar, Edel Mogende Heeren! de Staten-Generaal verleenen middellijk hunne medewerking, wanneer zij de gelden bewilligen, tot het voeren des oorlogs gevorderd; doch is eenmaal de oorlog verklaard, zijn de vijandelijkheden begonnen, dan zal de nationale eer in verre de meeste gevallen de voortzetting daarvan gebieden, hetgeen misschien zoude zijn voorgekomen, wanneer de grondwet de bepaling hadde ingehouden, *dat oorlog slechts door eene wet kan worden verklaard, waarvan het initiatief bij uitsluiting aan den Koning behoort.*

»Zagen de ondergeteekenden met vreugde in het ontwerp van grondwet der bij besluit van 17 maart ll. benoemde staatscommissie de bepaling opgenomen, dat de militaire officieren benoemd, ontslagen en op pensioenen gesteld zouden worden, volgens bij de wet te bepalen regels; niet zonder ongerustheid zagen wij de voorstellen der regering ten opzigte der benoeming tot het tot dusverre gevolgde stelsel terugkomen. Het valt toch niet te ontkennen, dat het gebrek aan vrijwilligers voor het staande leger, waardoor de natie zulk een zwaren last wordt opgelegd, gedeeltelijk, zoo niet grootendeels aan de tot dusverre gevolgde wijze van benoeming der militaire officieren te wijten is. Nog van ongelijk grooter belang, Edel Mogende Heeren! beschouwen de adressanten eene bepaling in gelijken geest, op de burgerlijke ambtenaren toepasselijk. Nergens waren verregaande willekeur en misbruiken grooter, en vielen zij meer onder het algemeene bereik, dan in het begeven van ambten en bedieningen. Luide weergalmt van het eene einde des rijks tot het andere de met cijfers gestaafde klagt over grievende verongelijking in dat opzigt twee vijfde gedeelten der natie aangedaan, eene verongelijking, te zeer in het oog vallend, om haar enkel aan het toeval toe te schrijven. Moge het nu al waar zijn, dat veel in dat opzigt van eene loyale uitvoering der wetten en der grondwet afhangt, en deze laatste geene vaste regels dienaangaande kan stellen, zoo zouden toch vele misbruiken zijn voorgekomen, wanneer de grondwet bepaald hadde, *dat de militaire officieren, de regterlijke en burgerlijke ambtenaren door den Koning benoemd, bevorderd, ontslagen en op pensioen gesteld wierden en hunne bezoldiging door hem geregeld zoude worden volgens bij de wet te stellen regels*, een voorschrift, dat de ondergeteekenden UEd. Mog. bescheiden maar dringend verzoeken, in ons toekomstig staatsverdrag wel te doen opnemen.

»Met het oog op de geschiedenis onzer vertegenwoordigende instellingen sedert 1815, hebben zich in den laatsten tijd vele stemmen verheven voor de *afschaffing der Eerste Kamer*, en ondanks de redenen door de regering voor haar behoud aangevoerd, ondanks de voorgestelde verandering in hare zamenstelling, kunnen adressanten en voorzeker velen met hen, zich niet van het nut eener dergelijke instelling voor de natie overtuigen. Immers, óf de Eerste Kamer zal de gevoelens uitdrukken harer kiezers, óf wel der klasse van ingezetenen, waaruit men voorstelt haar te kiezen: in het eerste geval is zij slechts eene herhaling der Tweede Kamer en dus voor het minst nutteloos te noemen; of zij, in het tweede geval, gezegd kan worden het geheele Nederlandsche volk te vertegenwoordigen, durven de ondergeteekenden UEd. Mog. vrijmoedig in bedenking geven. Maar al mogten overwegende redenen, boven de bevatting der ondergeteekenden, tot het behoud eener Eerste Kamer doen besluiten, dan zouden adressanten zich toch gedrongen achten ten stelligste zich te verklaren tegen eene bepaling, die hare leden gedurende negen jaren aan den invloed hunner kiezers zoude onttrekken; dat personen die van *f* 500 tot *f* 1200 directe belasting betalen, reis- en verblijfkosten zullen genieten, komt adressanten, op zijn zachtst uitgedrukt, eenigzins kleingeestig voor.

»Op de vertegenwoordiging rust grootendeels de handhaving van de regten en belangen der natie: de wijze harer verkiezing kan dus als het belangrijkste deel der grondwet beschouwd worden. De ondergeteekenden doen hulde aan het verlichte oordeel der regering, hetwelk haar deed inzien, dat regtstreeksche verkiezingen thans de eenige mogelijke zijn: zij beamen ten volle haar gevoelen »dat »allen, die geacht kunnen worden eenig belang bij »het behoud van den staat te hebben, en aan »tevens genoegzame kennis kan worden toegeschr »om eene goede keus te kunnen doen, het regt m »worden toegekend om tot de verkiezing mede »werken;" maar zij vreezen, ja houden zich stelligste overtuigd, dat dit resultaat op de voo stelde wijze niet bereikt zal worden. Afgezien de vraag, of de census in de concept-grondwet veel te hoog wordt gesteld, eene vraag, die ad santen bevestigend zouden beantwoorden, vinde in het algemeen het principe hoogst gevaarlijk, sle een minimum van den census in de grondwet op nemen: immers kan hierdoor de gewone wetge het kiesregt in handen van een uiterst beperkt ge kiezers spelen, en daardoor de geheele volksver genwoordiging illusoir maken; het is genoeg Frankrijk te wijzen, om het gevaarvolle hierva betoogen. Ten andere, hoe algemeener de ver ting en de staatkundige ontwikkeling des wordt, hoe meer men het kiesregt zal moeten breiden, zoodat het moeijelijk te voorzien is, hoog men den census over een twintigtal jare moeten stellen. Bepaalt nu de grondwet zelve minimum, dan kunnen zich hier, gelijk than het naburige België, omstandigheden voordoen den wetgever dwingen, de plaatselijke gesteld uit het oog te verliezen, en een' eenparigen ce voor het geheele rijk te stellen; dat de bewon der groote steden en welvarende streken des la daarbij ten koste der overige ingezetenen zeer voordeeld worden, behoeft geen betoog. Adressan zouden dus wenschen, dat de grondwet zich bepa de *het maximum van den census b. v. van f tot f 50 te stellen, en aan den gewonen wetge overliete, zoo laag af te dalen als le omstand heden zouden vorderen.* — Eene tweede, niet mi der gewigtige bedenking der ondergeteekenden hierin gelegen, dat bij het verleenen van het kie regt volstrekt niet op de bekwaamheid, enkel op schatpligtigheid der ingezetenen gelet wordt. Het toch onbetwistbaar, dat de regering zich illusie schept, wanneer zij in de memorie van toelichtin zegt: »Men mag bij het aangewezen cijfer geru »veronderstellen, dat elk ijverig en beleidvol man »ook al is hij onder de ongunstigste omstandighede »geboren, het door werkzaamheid zoo ver kan bre »gen, dat hij de vereischte som tot stijving de »schatkist zal kunnen bijdragen, en alzoo de kies »bevoegdheid verkrijgen." Zulks moge al in enkel groote steden het geval zijn, (hetgeen men echte nog niet zoo gaaf zoude durven aannemen) ten pla ten lande zal een kiezer, buiten de grondbezitters eene uitzondering op den regel zijn. Het zij de adressanten vergund zich tot staving hiervan op de gemeente hunner inwoning te beroepen. De gemeente Herwen telt, volgens de lijst van personen de ver eischten bezittende om tot kiezers te worden benoemd, op eene bevolking van 2594 zielen een twintigtal kiesbevoegden, met eene enkele uitzondering alle bezitters van vaste panden. Op deze lijst komen nu niet voor: de burgemeester, de vijf geestelijken, de beide onderwijzers, de beide geneeskunst-oefenaren, de notaris, de controleur en beide ontvangers der directe belastingen, om van andere personen te zwijgen. De ondergeteekenden vragen nu met vertrouwen, zonder vrees voor een ontkennend antwoord, of al deze personen niet denzelfden, ja grooteren waarborg van bekwaamheid aanbieden, en niet meer belang bij het behoud van den staat hebben, dan de meerderheid der kiesbevoegden volgens het ontwerp? Het hier aangevoerde geldt met hetzelfde regt van advocaten en in het algemeen van alle gepromoveerden, procureurs, militaire officieren, enz. Tot dit resultaat zoude men schier allerwege komen, wanneer men het kiesregt verleende aan allen, die thans de vereischten bezitten om tot kiezer te worden benoemd, hetgeen, met het oog op artikel 3 van het voorgestelde voorloopig kies-reglement, te vreezen staat; maar ook al stelde men den census op het minimum *f* 20, dan nog zouden onderscheidene der boven genoemde personen van het kiesregt zijn uitgesloten. Adressanten hebben nog eene drangrede ter wijziging der voorgestelde bepaling aan te voeren: het is dezefde, die de regering bezigde, om de noodzakelijkheid der regtstreeksche verkiezingen te betoogen, »vermits," namelijk, »men anders terstond tegenover eene nieuwe vordering van herziening zoude staan." Het is toch duidelijk, Edel Mogende Heeren! dat alle personen, die in gemoede overtuigd zijn, genoegzame bekwaamheid tot het doen eener goede keuze te bezitten, zich niet stilzwijgend het kiesregt zullen zien onthouden, maar alle pogingen zullen aanwenden, om eene nieuwe grondwets-herziening te provoceeren, waardoor de spanning, die reeds verscheidene jaren ons vaderland verontrustte, zoude voortduren. De ondergeteekenden meenen genoegzaam hunnen wensch geregtvaardigd te hebben, om in de grondwet aan den gewonen wetgever de bevoegdheid te zien toekennen *personen, die door hunne bediening, hun ambt of beroep waarborgen van bekwaamheid opleveren, van de betaling van den census geheel of gedeeltelijk vrij te stellen en dienovereenkomstig artikel 3 van het voorloopig kiesreglement* in dier voege te zien wijzigen, dat de eerste keus der vertegenwoordiging geschiede door stemgeregtigden, met bijvoeging van zoodanige personen, als geacht kunnen worden, genoegzame bekwaamheid tot het kiezerschap te bezitten.

»Openbaarheid behoort tot het wezen der constitutionneele instellingen: met vreugde zagen dan ook de adressanten dit beginsel ten opzigte der algemeene en provinciale vertegenwoordiging in de concept-grondwet gehuldigd, doch met leedwezen daarin het stilzwijgen bewaren met betrekking tot de openbaarheid van de gemeente-raads-vergaderingen. Onderscheidene redenen van het hoogste gewigt pleiten evenzeer en misschien meer voor openbaarheid der gemeentelijke als voor die der provinciale en algemeene vertegenwoordiging: *daar*, gelijk *hier* belet of voorkomt de openbaarheid vele misbruiken; even als bij deze zal de kiezer steeds in het duistere rondtasten, niet wetende of de aftredende leden des gemeenraads zich eene herkeuze hebben waardig gemaakt; en wat vooral bij de gemeentelijke vertegenwoordiging de openlijkheid dringend vordert, het is de noodzakelijkheid om waren burgerzin, zonder welke eene constitutionneele monarchie niet kan bestaan, op te wekken, en om de politische ontwikkeling der natie te bevorderen, waartoe voorzeker niets geschikter kan zijn, *dan de behandeling der gemeentelijke aangelegenheden, het best onder het bereik van het algemeen vallend, voor haar open te stellen.*

»Onder de instellingen met welke de grondwet van 1815 ons vaderland begiftigde is er eene, waarop elk Nederlander roem draagt; eene, die bij uitnemendheid aan hare verhevene bestemming voldeed: het is de **Hooge Raad**. Voorzeker zullen weinig der Europesche staten, zoo één, een regterlijk collegie kunnen aanwijzen, dat zich door onkreukbare en onpartijdige regtspraak zulk eene hooge en welverdiende achting heeft verworven als onze Hooge Raad. De oorzaak hiervan vinden de ondergeteekenden grootendeels in de wijze waarop zijne leden benoemd worden. Allersmartelijkst werden zij dan ook getroffen, toen zij art. 174 der tegenwoordige grondwet in het ontwerp van gewijzigde grondwet misten; zij aarzelen niet te verklaren, dat deze weglating in hun oog tegen vele verbeteringen, welke dit ontwerp, in vergelijking met onze tegenwoordige staatsinstellingen bevat, opwegen, en dat U Edel Mog. een' algemeenen wensch des volks zullen vervullen, *door art. 174 der thans vigerende grondwet in onze toekomende staatsregeling op te nemen.*

»Eene der oorzaken, die het meest tot de algemeene ontevredenheid der volkeren aanleiding gegeven hebben, is, naar het oordeel der ondergeteekenden, in de bemoeijingen der regeringen met de godsdienstige aangelegenheden der ingezetenen te zoeken. Vooral in een land als het onze, waar het aantal godsdienstige gezindheden, die naast elkander bestaan, zoo groot is en nog steeds kan vermeerderen, heeft deze bemoeizucht noodlottige gevolgen gehad, en zal die nog verder te weeg brengen. Het behoeft dus niet gezegd te worden, dat adressanten *geheel instemmen met art. 162 en 168 van het ontwerp van grondwet.* Ongaarne missen zij in laatstgenoemd art. de bepaling, *dat de godsdienstige gezindheden de vrije keus harer leeraren hebben.* Het is waar; dat de benoeming des godsdienstleeraars niet tot de competentie van den staat behoort is zoo duidelijk, dat het eigenlijk niet noodig is, dit uitdrukkelijk te zeggen; met het oog op het tot dus verre gebeurde, kon het echter ook niet schaden. De ondergeteekenden begrijpen verder niet, waarom, terwijl alles in het openbaar wordt toegelaten, wat de orde niet verstoort, alleen de godsdienstoefening binnen gebouwen en besloten plaatsen wordt beperkt: ook in dit opzigt zouden zij verre de voorkeur geven aan art. 159 van het ontwerp der staatscommissie van 17 maart boven art. 165 van het ontwerp der regering. Maar wat in het hoofdstuk over de godsdienst het dringendst verandering behoeft, het is art. 166. De ondergeteekenden zouden niets vuriger wenschen, dan eene geheele scheiding tusschen kerk en staat te zien daarstellen, en het bekostigen van de eeredienst en het onderhoud der godsdienstleeraars geheel aan de respective gezindheden te zien overlaten; zij zijn overtuigd, dat er geen ander middel bestaat, om de gelijke bescherming tot eene waarheid te maken, en de godsdienstige overtuiging der ingezetenen niet te krenken, dan dit. Mogt echter de tijd voor zulk eene heilzame bepaling nog niet rijp geacht worden, dan dient ten minste ook in dit stuk de regtvaardigheid en gelijkheid betracht te worden, en ten betooge dat dit tot dus verre geen plaats vond, daartoe is een blik op de begrooting van uitgaven voor de verschillende eerediensten voldoende. Het gezegde is onder anderen ook van toepassing op het godgeleerd onderwijs: het kan toch niet met de gelijkheid overeengebragt worden, Edel Mog. Heeren, dat de staat de kosten draagt van het godgeleerd onderwijs ten dienste van slechts ééne gezindheid, terwijl de overige zelven in deze behoefte moeten voorzien. Daarenboven achten de ondergeteekenden het voorgestelde art. 166 gevaarlijk in de gevolgen: daarbij worden de tractementen en andere inkomsten aan de *gezindheden* gewaarborgd, waardoor te eeniger tijd de inkomsten, die thans aan duizend gemeenten verstrekt worden aan eenige weinige ten deel zouden kunnen vallen, en de natie genoodzaakt zoude kunnen worden, zich voor weinige, ja voor een enkel huisgezin aanzienlijke uitgaven te getroosten. Het gebeurde met de Waalsche gemeenten kan in deze ten waarschuwenden voorbeelde verstrekken

»Alle uitbreiding van burgerschapsregten, alle staatkundige verbeteringen geschieden grootendeels ten voordeele der eenigzins gegoede klasse van ingezetenen of worden althans zeer onvolkomen door de grootere helft der natie begrepen. *Éene* verbetering is er echter, die door allen gevoeld zal worden, en in het belang der maatschappelijke orde, ter voorkoming van de tooneelen, welke die elders zoo vreeselijk verstoren of althans in gevaar brengen, hoe langer zoo noodzakelijker wordt: het is de opheffing van de zware, bijna ondragelijke lasten, waaronder de geheele natie, maar vooral de mingegoede klasse gebukt gaan. Vermindering van *deze*, vernietiging der bijna kunstmatig daargestelde onevenredigheid in het dragen daarvan, ziet daar, Edel Mogende heeren! wat, naar het bescheiden oordeel der ondergeteekenden, het hoofddoel onzer staatkundige hervorming moet zijn. U Edel Mog. kunnen zelfs niet van verre vermoeden, hoe drukkend de lasten voor de minvermogenden zijn, en tot welke belemmeringen in handel en verkeer zij aanleiding geven voor de nering-doenden en in het algemeen, voor de grensbewoners in het bijzonder. Hier kan geene wijziging, zelfs geene opheffing van gemaal en geslagt redding aanbrengen: zal het geneesmiddel radicaal en niet enkel een palliatief zijn, dan behooren alle belastingen zooveel mogelijk afgeschaft, en vervangen te worden door éene enkele op het vermogen en de inkomsten der ingezetenen, met algeheele ontlasting der behoeftige klasse. Mogten daartoe meerdere offers van de meerdervermogenden gevorderd worden, gaarne zullen zij zich deze ongetwijfeld getroosten; de overtuiging dat deze regtvaardige maatregel misschien het eenige middel is om bij het genot van orde en rust in het ongestoord bezit hunner eigendommen gehandhaafd te blijven. De ondergeteekenden bekennen gaarne, dat eene grondwet geene belastingwet kan zijn; maar niets belet toch, huns erachtens, dat zij ook in dit opzigt algemeene, altijd van toepassing zijnde regels stelle, en de ontwikkeling daarvan aan den gewonen wetgever overlate. Mogten dus U Edel Mog. dan in overeenstemming met de overige grondwetgevende magten kunnen besluiten een artikel in de grondwet op te nemen, waarbij bepaald wierde, *dat alle staats-inkomsten zooveel mogelijk uit éene belasting, geëvenredigd aan het vermogen en de inkomsten der ingezetenen, zouden gevonden worden, en dat in allen gevalle de eerste levensbehoeften nooit belast zouden kunnen worden.*

»Eene belasting van eenen anderen aard, maar niet minder drukkend dan de geldelijke, wordt door de wet op de nationale militie der natie opgelegd: het moge voor de vermogenden, die belang bij het behoud van den staat hebben, een aangename pligt zijn het vaderland te verdedigen; van den minvermogenden, bij wien dit belang niet aanwezig is kan dit slechts figuurlijk gezegd worden. Waarom toch het zich te verbergen, Edel Mogende Heeren! onze natie is niets minder dan krijgshaftig, en zoo wordt voor de meesten de dienstpligtigheid in eene geldkwestie opgelost: hier nu wordt de wet op de nationale militie, juist door allen gelijk te stellen, zeer ongelijk drukkende: de behoeftige is verpligt in persoon aan de dienstpligtigheid te voldoen; de eenigzins bemiddelde moet zich aanmerkelijk bekrimpen, rigt zich somtijds geheel te gronde om de middelen te vinden een' plaatsvervanger te stellen, terwijl het voor de vermogenden slechts eene betrekkelijk geringe opoffering geldt. Verre van deze bezwaren der natie te verligten, stelt het ontwerp van grondwet nog eene aanmerkelijke verzwaring daarvan voor, door haar ook te verpligten tot de zeedienst, een beroep, geheel vreemd aan de bewoners onzer landprovinciën. De ondergeteekenden houden zich overtuigd, dat bij de tegenwoordige schaarschheid aan genoegzame middelen van bestaan, zich genoegzame vrijwilligers voor een met onze behoeften overeenkomend staand leger zullen opdoen, zoodra zij van eene behoorlijke bezoldiging en eene redelijke hoop op bevordering kunnen verzekerd zijn. Een aanvallende oorlog is in onze positie niet denkbaar, en in gevalle wij aangevallen, de vaderlandsche, bij het volk geliefde instellingen bedreigd werden, dan zoude deze liefde het vaderland beter beveiligen, dan groote legers. Deze gronden bewegen de ondergeteekenden tot den wensch; *de dienstpligtigheid voor het staande leger bij de grondwet te zien afschaffen.*

»Eene der heiligste verpligtingen der regering is de zorg voor een voldoend, voor allen noodzakelijk elementair onderwijs: de staat mag deze zorg niet aan de bijzondere industrie overlaten, waardoor een der edelste beroepen tot eene geldspeculatie verlaagd zoude worden; zij zelve moet zich hiermede belasten. Van den anderen kant mag de staat niet uit het oog verliezen, dat het kind vroeger aan zijne ouders dan aan den staat behoort; zij kan deze dus niet verpligten juist van zijn onderwijs gebruik te maken zijn onderwijs *alleen* voortreffelijk te vinden of bij gebreke daarvan hunne kinderen in onwetendheid te laten opgroeijen. *Dat in elke gemeente dus genoegzame gelegenheid voorhanden zij om gratis een ten koste van den staat gegeven onderwijs te ontvangen, en dat het tevens aan elk, die na een onpartijdig onderzoek bevoegd verklaard is om onderwijs te geven* en in geene termen van uitsluiting valt, vrijsta eene bijzondere school op te rigten! Door dit in de grondwet vast te stellen, Edel Mogende heeren! zal, naar de bescheidene overtuiging der ondergeteekenden, aan de gemoedelijke en billijke bezwaren van de helft der natie worden te gemoet gekomen, zonder daardoor de belangen van het onderwijs in de waagschaal te stellen.

»De adressanten kunnen van dit punt niet afstappen zonder een ander bezwaar aan te stippen, dat zij tegen het artikel voor het onderwijs, zoo als het voorgesteld is, hebben. Hierbij wordt alle onderwijs aan het toezigt der overheid, het lager en middelbaar daarenboven aan onderzoek naar de bekwaamheid der onderwijzers onderworpen: de ondergeteekenden vreezen, dat bij de onzekerheid, wat door middelbaar onderwijs te verstaan zij, deze bepalingen ook op opvoedings-gestichten in het algemeen, en in het bijzonder op die, voor de opleiding der godsdienst-leeraars bestemd zullen toegepast worden. Daar nu opvoedingsgestichten niet anders dan particuliere huizen beschouwd kunnen worden, en zij door de ondervinding geleid, eene inmenging van den staat in het godsdienstig onderwijs vreezen, achten zij het van belang genoemde gestichten uitdrukkelijk van examina en toezigt te ontheffen.

»Bij no. 3 der additionneele artikelen van het grondwets-ontwerp door de commissie van 17 maart ll. vervaardigd, werden eenige der heerlijke regten afgeschaft, de afschaffing der overige door de wet bevolen. Bij het ontwerp van regeringswege aan UEd. Mog. ingediend, wordt een voor de bewoners der heerlijkheden zoo belangrijk onderwerp, waardoor eerst de laatste sporen van het leenstelsel zouden verdwijnen, geheel facultatief aan den gewonen wetgever overgelaten. De ondergeteekenden achten het van het hoogste belang tot de redactie der commissie terug te komen en daarbij tevens de afschaffing der voor den landbouw zoo drukkende tienden tegen behoorlijke schadeloosstelling te gelasten.

»Ziet daar, Edel Mogende Heeren! wat de adressanten zich in gemoede verpligt vinden, met den aan uwe hooge Vergadering verschuldigden eerbied, maar met alle aandrang, aan Uw Edel Mogende voor te stellen. Niets zoude hun voorzeker gemakkelijker geweest zijn, dan hun nu klein getal te vertiendubbelen; zij vergenoegen zich echter met de gedachte, dat het getal van hen, die dezelfde gevoelens koesteren groot, ja ontelbaar is. Geen bijoogmerken hebben de ondergeteekenden geleid; hun eenig doel was te voldoen aan het gevoel der heilige verpligting om het hunne bij te dragen tot het verkrijgen van wezenlijk liberale instellingen, tot het behoud der tot nu toe als door een wonder gespaard gebleven rust en veiligheid voor personen en goederen. Nog eene opmerking zij den adressanten ten slotte vergund: ook de beste staatsinstellingen zullen niet baten, zonder eene krachtige, loijale uitvoering, op waarheid en regtvaardigheid gegrond. Zoo immer dan worden thans voor het bestuur der zaken staatsmannen van meer dan gewonen stempel gevorderd; mannen innig doordrongen van het hooge gewigt der zending, die zij te vervullen hebben: en wie, Edel Mogende Heeren! zijn daartoe geschikter, dan zij die de eerste impulsie aan de tegenwoordige grondwets-herziening gaven; dan hij vooral, de populairste man des rijks, »het organiserend hoofd, zoo als »Nederland er slechts één bezit, dat juistheid van »wil aan kracht van uitvoering paart"? Dat de beste pogingen van Uw Edel Mogenden strekken, om tot dit gewenschte doel te geraken! dan eerst, en dan ook alleen kan Nederland het werk zijner staatkundige hervorming voor verzekerd houden; dan eerst, en dan ook alleen kan de vrees voor bloedige onlusten als geweken worden beschouwd! Mogen de beraadslagingen van Uw Edel Mogenden daartoe bijdragen! Moge de tegenwoordige zitting der Staten-Generaal, naar den wensch der ondergeteekenden nog bij het late nageslacht in dankbaar aandenken blijven!"

(Volgen de handteekeningen.)

Arnhem, *11 juli.*

In het nommer van ons *Bijblad* van heden hebben wij medegedeeld: 1. *Geeselen en brandmerken?* 2. Provinciale Staten van Zuid-Holland. *Zitting van zaturdag 9 juli*, 3. Uitslag der verkiezingen in Noord-Braband, Zeeland, Friesland, Groningen en Limburg. 4. Binnenlandsche berigten. 5. Buitenlandsche berigten. 6. Laatste berigten.

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, 4 juli.

De gronden, welke de ministerieële Memorie van Toelichting aanvoert voor de regtstreeksche benoeming van de leden van den Hoogen Raad door den Koning, zijn luttel overtuigend. »De regering" — zegt zij — »is van oordeel geweest dat de leden van »den Hoogen Raad, *zonder voordragt*, (der Tweede »Kamer; gelijk thans het geval is) directelijk door »den Koning behoorden te worden benoemd; — »eene tienjarige ondervinding heeft de noodzakelijk»heid der voordragten of nominatiën niet zóó beves»tigd, dat men het beginsel, hetwelk in de meeste »constitutionneele landen ten aanzien der regtstreek»sche benoeming heerscht, hier niet zou moeten aan»nemen; vooral daar toch genoegzame waarborgen »voor deugdelijke keuze gevonden worden in de on-

»afzetbaarheid van den regter, in verband beschouwd »met het belang, dat de regtsbedeeling, welke in »naam des Konings geschiedt, aan goede handen »worde toevertrouwd."

Wegens den eersten volzin moge de heer DIRK DONKER CURTIUS verschooning vinden in zijne bekende voorkeur voor het vreemde. *Holle* en *vreemde* theoriën waren welgemelden heer steeds eene tegenstrijdigheid; maar voor anderen, die geen vooroordeel koesterden noch tegen noch ten gunste van vreemde instellingen, moet het allerzonderlingst klinken, eene nieuwigheid te hooren aanprijzen, blootelijk omdat zij »in de meeste constitutioneele landen heerscht." Zulk een waar apen-argument was tot nog toe in de Nederlandsche redeneerkunde onbekend. Indien ooit de heeren DONKER of DE KEMPENAER eene nieuwe editie van WYTTENBACH's Logica mogten willen uitgeven, hoop ik dat zij dit *argumentum ad simiam* niet zullen vergeten. Intusschen kunnen velen aan voormelde heeren hunne uit de lucht gegrepene bewering niet toegeven, dat namelijk: eene tienjarige ondervinding de noodzakelijkheid der voordragten of nominatiën niet genoeg zou hebben bevestigd; iedereen namelijk, uitgenomen misschien de regering en hare satellieten, is *zeer tevreden* met den Hoogen Raad en acht daarom de noodzakelijkheid van voordragten of nominatiën *volkomen* bevestigd. Vergelijkt men toch het wezen van den *op voordragt* benoemden Hoogen Raad met dat van den *zonder voordragt* benoemden Raad van State, of met dat van de mede *zonder voordragt* benoemde Eerste Kamer, dan zou men in groote verleiding kunnen geraken de bewering onzer ministers als eene bespotting van het gezond verstand der Kamer en der natie te beschouwen. Ik voor mij, behoor niet tot de voorstanders van het bestaande alleenlijk omdat het bestaat; maar wanneer het bestaande *erkend goed* is, dan beschouw ik het als groote dwaasheid, zoo al niet als verachtelijke dienstvaardigheid, dat goede te willen verloochenen, omdat het elders niet bestaat. Onze regterlijke magt heeft te allen tijde groote achting genoten; hare onafhankelijkheid, hare onomkoopbaarheid is sints eeuwen in Europa beroemd. Men zou misschien met regt kunnen zeggen: nergens waren de regterlijke collegiën *zoo goed*; doch stellig kan men staande houden: dat zij nergens *beter* waren. Wat belagchelijke, zoo al niet kruiphartige inval, dus, onze regterlijke magt op vreemde leest te willen schoeijen! Wat lakkeijen-onbeschaamdheid, aan de volksvertegenwoordiging te komen vertellen, dat de zamenstelling van den Hoogen Raad ten minste even goed zijn zou bijaldien zij er zich voortaan niet meer mede bemoeide en dezelve aan den Koning alleen en zijne ministers overliet!

En waarom?

Omdat het »in de meeste constitutioneele landen zoo is!" Één ding slechts weet ik, 't welk mij nog bespottelijker voorkomt dan zoodanige redenering; namelijk: dat zulke redeneerders ministers blijven, in een land 't welk constitutioneel heet.

Doch de argumentatie onzer Excellentiën gaat nog verder en persiffleert zelfs 's volks begrip van constitutionnaliteit. Zij meenen dat de zamenstelling van den Hoogen Raad onder den regtstreekschen invloed der regering behoort te staan; »*vooral daar* »*toch genoegzame waarborgen voor deugdelijke keuze* »*gevonden worden in de onafzetbaarheid van den* »*regter, in verband beschouwd met het belang, dat* »*de regtsbedeeling, welke in naam des Konings geschiedt, aan goede handen worde toevertrouwd.*"

Het is verregaande, inderdaad!

Men houde in het oog dat de voornaamste eigenschap welke wij bij den Hoogen Raad zoeken, bestaat in deszelfs onafhankelijkheid tegen over de kroon en hare ministers. De Hooge Raad is ons vooral van waarde waar het *politische* arresten geldt. De Hooge Raad is het *staatsligchaam*, hetwelk geroepen is om de grondwet te handhaven, tegenover inbreuken zoo wel der gewone als der uitvoerende magt. De Hooge Raad heeft de roeping om eene wet, die met de grondwet strijden mogt, nietig te verklaren; bij den Hoogen Raad berust de definitive uitspraak over het gedrag van ministers, die door de Kamer voor zijne vierschaar mogten zijn geroepen. Uit al die oogpunten, dus, beschouwd, is de Hooge Raad het bolwerk van de *regten en vrijheden der natie*, tegenover eventueële inbreuken der kroon en hare ministers, tegenover eventueële coalitie van eene Kamer-meerderheid met dezelve.

En dat bolwerk nu, wil men laten oprigten door hem tegen wien het bestemd is! De Koning zal den Hoogen Raad benoemen! Dat is, de ministers zullen tot leden van den Hoogen Raad uitzoeken en aan Z. M. voorstellen de zoodanigen van wier ministerieële gezindheid zij zich overtuigd houden! Zulks, zeggen zij, met de impertinentste persifflage, is te doelmatiger, »daar toch genoeg»zame waarborgen voor deugdelijke keuze gevonden »worden in de *onafzetbaarheid* van den regter, in »verband beschouwd met het belang, dat de regts»bedeeling, welke *in naam des Konings geschiedt*, »aan goede handen worde toevertrouwd."

Fraaije waarborg, niet waar, tegen serviliteit!

Zeker, mag men de *onafzetbaarheid* van den hoogsten regter als een waarborg beschouwen dat de ministers wel zullen zorgen *ministerieële personen door den Koning te doen benoemen*, ten einde hunne vervolgingen der pers niet mogen falen; ten einde hunne beoogde spoliatie van zeven kinderen-vaders b. v. niet te leur worde gesteld; ten einde zij zelven, eventueël aangeklaagd, op vrijspraak rekenen mogen. Ja, *daarvoor*, zeker, is de *onafzetbaarheid* des hoogsten regters een genoegzame waarborg. Ongetwijfeld, de regering zal wel zorgen dat de regtsbedeeling, *welke in naam des Konings geschiedt*, aan *goede*, dat is aan *onderdanige*, aan *ministerieële* handen worde toevertrouwd! Maar is dit wat de burgers verlangen van den Hoogen Raad?!..

Levert men aan de regering de vrije benoeming over van den Hoogen Raad, dan heeft men niet alleen serviliteit te vreezen; men heeft buitendien te verwachten dat tot leden van voormeld opper regterlijk collegie slechts zoodanige personen zullen worden uitgezocht, wier politische overtuiging waarlijk overeenstemt met die der regering. Men vindt mannen die zeer opregt en gemoedelijk antiliberaal zijn; een raadsheer RAU, bij voorbeeld. Nu denke men zich een Hoogen Raad, zamengesteld uit zulken mannen; zal zoodanige Hooge Raad wetten, gelijk de jonker VAN CAMPENS NIEUWLAND er tegen de vrijheid van drukpers smeedde, nietig verklaren? Zal hij arresten, gelijk die van het hof waarin de heer VAN RAPPARD en RAU zaten, en waarbij onze uitgever veroordeeld werd, vernietigen even als zulks door onzen tegenwoordigen Hoogen Raad twee malen geschiedde?

Wie zullen er tot leden van den Hoogen Raad benoemd worden, zoodra de regering er de vrije benoeming van erlangt? Jonker VAN CAMPENS NIEUWLAND, jonker VAN RAPPARD, jonker VAN DER HEIM VAN DUIVENDIJKE, jonker NAPOLEON VAN RANDWIJK, en voor wie zullen dan ministers, die in het vervolg zich onwettige overschrijvingen b. v. hebbende veroorloofd, bij den Hoogen Raad mogten worden aangeklaagd, teregt staan? Zij zullen teregt staan voor de ex-ministers en ex-overschrijvers VAN CAMPENS NIEUWLAND, VAN RAPPARD, VAN DER HEIM en VAN RANDWIJK! Gewis, dat is een voldoende waarborg van straffeloosheid voor ministers; maar is het dit, wat de natie beoogt, wanneer zij eenen Hoogen Raad begeert?

Laat de benoeming der leden van den Hoogen Raad over aan de kroon en hare ministers, en onverwijld zal men ook in Nederland, gelijk overal elders, de kreet hooren opgaan naar *jury*. Thans spot men met ongegronde persvervolgingen, omdat men steunt op den Hoogen Raad; maar laat men een Hoogen Raad bekomen, gestemd als het Geldersche hof, en terstond zal allerwege in ons land op de invoering van gezworenen worden aangedrongen, en met meer grond dan bloot »*als een beginsel hetwelk in de meeste constitutionneele landen heerscht.*"

Eindelijk — het is bevreemdend dat mannen zoo bedreven in het algemeen staatsregt, als de heeren RIJK, VOET, LIGHTEVELD, BENTINCK en VAN BOSSE, het aan hunne collega's DONKER, LUZAC en DE KEMPENAER niets deden bemerken — eindelijk is de bewering onjuist, dat, wat men thans bij ons invoeren wil »in de meeste constitutionneele landen bestaat." In Engeland, het voornaamste en het best ingerigte van alle constitutionneele landen, worden de leden van het opperste geregtshof, voor hetwelk de ministers teregt staan, niet vrijelijk door den Koning benoemd. Het erfelijk Hooger Huis oordeelt over de beschuldiging door het Lager Huis tegen de ministers ingebragt, en het heeft er menigeen veroordeeld; in Engeland en in andere constitutionneele landen bestaan overigens *jury's*, tot waarborging van de persvrijheid, tegenover regterlijke dienstvaardigheid of ministerieële sympathiën, kortom, in geen constitutionneelen staat heerscht gelijk de heeren RIJK, VOET, LIGHTEVELD, BENTINCK en VAN BOSSE het aan hunne collega's, DONKER, LUZAC en DE KEMPENAER hebben laten gelooven, het beginsel van onbeperkte en algeheele regtsbedeeling door uitverkorenen der regering. Dit is niet alleen eene nieuwigheid, welke men in Nederland invoeren wil; maar eene wanstaltige nieuwigheid welke in *geen constitutionneel* land bestaat, maar wier voorbeeld vermoedelijk uit Rusland of Turkije geput is.

Ook zouden ministers, hoe ijlhoofdig ook of hoe smadelijk ook nederziende op het begrip der natie, het niet wagen een dergelijk voorstel, met bijvoeging van dergelijke gronden, aan eene volksvertegenwoordiging te doen, bijaldien zij niet hadden bedacht, dat het hier juist tevens de afschaffing van het meerendeel dier »volksvertegenwoordigers" geldt, omdat die »volksvertegenwoordigers" te ministerieel, te lijdzaam, te onverschillig schenen.

Aan dezen thans — dit houde men in het oog — aan de Tweede Kamer, wier meeste leden bij de invoering der nieuwe grondwet stellig *au rebut* zouden komen, en die daarover voorzeker innerlijk niet weinig verbitterd zijn; — aan de Eerste Kamer, wier leden nagenoeg allen met eene aalmoes van f2000 naar huis zouden worden gezonden, *aan deze* is het, dat ministers met eenige drogredenen komen voorstellen: de leden van den Hoogen Raad voortaan regtstreeks te doen benoemen door de kroon, wier gevoelens die »vertegenwoordigers" steeds dulden en niet door vertegenwoordigers van kiezers, door welke *zij* ter zijde zullen worden gesteld.

Zoo wordt het anders onbegrijpelijke begrijpelijk. Het was nog zoo onmenschkundig niet van de heeren RIJK, VOET, LIGHTEVELD, BENTINCK en VAN BOSSE.

Zulke inzigten in het menschelijk hart zouden TACITUS en MACCHIAVEL wel hebben aangedaan.

Advertentiën.

Mijne dierbare Echtgenoote *J. W. M. KI*... *JEN*, werd mij heden door den dood ontr... zij stierf in den ouderdom van 32 jaren... Huize harer ouders op de *Kruishorst* bij ... waar zij logeerde.

DOESBORGH, den 2den Julij 1848. *E. PIJNACKER HORD*...

VENDU-HUIS TE ARNHE...

Men zal op Donderdag den 13den Julij des ... middags ten 10 ure aan genoemd Vendu-Huis ... bliek verkoopen:

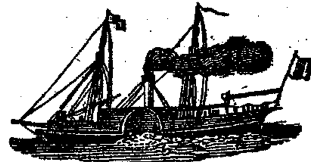
Eenen zeer netten INBOEDEL, bestaande ui... lerlei soorten van MEUBELEN en HUISRAA... Voorts eene groote partij *Parijzer* GALANTE... WAREN, waaronder zeer fraaije PENDULES.

Daags te voren te bezigtigen.

† † † Bij Vonnis der Arrondissements-Regtb... † † te *Arnhem*, van den 7den Julij 1848, † in staat van FAILLISSEMENT verkla... de persoon van *LAMBERT TERWEL*, Pap... Fabrijkant, wonende te *Heerde*, met benoem... van den Edel Achtbaren Heer Mr. *P. J. E*... *KINK BUSGERS*, Lid der Regtbank, tot R... ter-Commissaris en van *J. H. VAN MEURS*, N... taris te *Heerde*, tot Curator; zijnde dit Faillissem... aangevangen den 6den Julij 1848.

Hetgeen certificeert:
J. H. VAN MEURS,
Curator.

Nederlandsche Stoomboot-Maatschappij.

Van *Arnhem* naar *Rotterdam*, des Maandags, Woensdags en Zaturdags, des morgens ten 10 ure.

Van *Rotterdam* naar *Arnhem*, des Zondags, Dingsdags en Vrijdags, des morgens ten 9½ ure, n... aankomst van den eersten Spoortrein van *'s Hage*.

Van *Arnhem* naar *Mannheim*, in correspondentie met de Keulen-Mindener en Badensche Spoorwegen, *dagelijks*, des avonds ten 8½ ure, na aankomst van den Beurstrein van *Amsterdam*.

De passagiers-vrachten zijn aanmerkelijk minder gesteld; als:

Van *Arnhem* naar *Rotterdam*:
groote kajuit f 2.50; heen en terug f 3.75.
voorkajuit » 1.25 » » » » 1.85.

Van *Arnhem* naar *Duisburg*:
groote kajuit f 2.20; heen en terug f 3.30.
voorkajuit » 1.10 » » » » 1.65.

Van *Arnhem* naar *Mannheim*:
groote kajuit f 10.00; heen en terug f 15.00.
voorkajuit » 5.00 » » » » 7.50.

Nadere inlichtingen te *Arnhem* bij den Agent,
J. W. TER HAAR.

*** Bij *DANNENFELSER* en *DOORMAN*, te *Utrecht*, is verschenen:

Magazijn voor Landbouw en Kruidkunde,
MET PLATEN EN KAARTEN.
Redacteur: Dr. *J. C. BALLOT*.

1ste Deel, 1ste Afl. Jaarlijks verschijnt één Deel van 12 Afleveringen, à f6.50.

NB. *Men zie verder het Prospectus, in alle Boekwinkels voorhanden.*

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 10 julij 1848.

Tarwe vond heden tot ruim vorige prijzen zeer genegen koopers: *Hooglandsche* f10 à f10.75, *Cleefsche* en *Inlandsche* f7.50 à f9, zeer geringe soorten f6 à f7. — *Rogge* ging van f4.75 à f5.25 zeer vlug van de hand. — *Gerst* weinig ter veil en f3.50 verkocht. — *Boekweit* met weinig omgang; f6 à f6.25. — *Haver* ging van f2 à f2.75 bij schralen aanvoer goed af. — *Aveelzaad* ging aan de olieslagers goed van de hand; niettegenstaande men klaagde over de zeer weinige uitlevering van olie, heeft men toch met graagte f10.25 à f10.50 besteed. — Er waren bereids vele monsters nieuw *Koolzaad* ter markt, allen van uitmuntend schoone kwaliteit; men bleef de prijs van f12 vorderen, terwijl f11.25 a f11.50 werd geboden, zijnde tot laatstgenoemden prijs slechts enkele partijtjes losgelaten.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 11 Juli 2 El 0 Palm 1 Duim; gew. 0 D. gev. 14 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.